

Sonja Manojlović

Odlučivanje gledanjem

Ni žena, ni dijete, sretna zvijer
u plitkoj šumi, u izlogu ležim
tabanima okrećući grad
tako pođoh vidjet
čuti zrno, vapaj hrane
kao da ću lovit, stići, jesti
grizući za vrat
Ne
Ni danas, ni sutra, ni ikada

Zovem

Zovem
riječima iz svojeg života
Ponekad kažu
ušutite usta
Ponekad
riječ
lijepi zreli plod
izrešetan čulima
obrću amo - tamo,
na vršcima prstiju,
neodlučni

Pridjevi crne kraljice

Još samo tako živim
nabrajam, izvoljevam,
kroz rukavce čula šišaju pridjevi
Ni imena, ni utočišta!
Zašto pljušti oko kuće mjesečina?
Zašto bez usana ljube?
Stoput je rečeno zašto
preko lirskog
žara
s urlikom mantre
k tebi padam
na zapovijed
- Neobično obično zaustavi se,
ti!

Dođe bilo kad

Dođe bilo kad
budim se i liježem sama
Za trpezu zasjednemo
ručava i večerava moje tijelo
Zavirimo i u spise porodične
tu su recepti za sve što se ikad
za njegova usta spravljalo štedro
Što od njega hoću?
Igraj se, dijete, nije ti stalo!
Da izmamim osmjeh?
Ni jedan jedini!
Kad prazan glas zapjeva
ako je koja zaostala riječ

Jedino što mi treba

Pitam djecu, djeca znaju
uzimlju s hrpe
a vraćaju čudesna imena
Sklopljenih očiju,
otvaraju i otvaraju,
a kasno je i za kako, i za zašto,
do zadnjih vrata
tu se voda komeša i lete oblaci
samo to

Pa, što, ako nevješto živim

Pa, što, ako nevješto živim
Ako bauljam
na hiljadu očiju razmrcvarena
Gotovo pobijene, do kasno razvrstavam sićane slavuje
Otvaram i otvaram u njima ekrane daljine
Što, ako hoću disati, jesti
gdje ima hranjive juhe od zraka i knjiga
za koje ću zasjesti
bradu naslonit na dlan
dok ruka ne usahne
i kapci ne pripotvrde
Pa, što, ako od vas uzmem samo knjige
usta za naš poljubac